

VICENT SALVADOR

En la Universitat d'Alacant, durant el curs 1996-1997, va ocupar la càtedra que temps abans havia guanyat fins que va fer seua una altra convocada en la Universitat Jaume I

L'hora del poeta

Necrològica

CARLES CORTÉS

■ Dimarts ens va deixar **Vicent Salvador** (Paterna, 1951-2023). Docent, investigador i escriptor incansable que va recórrer les tres universitats públiques valencianes amb estudis filològics per deixar el seu mestratge i, com no, l'amistat i l'estímul de tants de nosaltres. En el cas de la Universitat d'Alacant, durant el curs 1996-1997, va ocupar la càtedra que temps abans havia guanyat fins que va fer seua una altra convocada en la Universitat Jaume I. Un curs només perquè des del nostre Departament coneguérem de primera mà la seua bonhomia i la seua categoria professional.

Perquè Vicent Salvador era dels que deixava marca amb qui el co-

neixia. No sols en l'aspecte intel·lectual o investigador, sinó també personal. De tracte afable i enormement educat, mai alçava la veu per a contrastar les seues argumentacions sobre algun dels nombrosos camps que s'hi dedicava. En una necrològica publicada pel col·lega de la Universitat de València, **Manuel Pérez Saldanya**, recordava la referència autobiogràfica del mateix Salvador: «Al llarg de la vida, el llenguatge ha estat per a mi objecte privilegiat de reflexió, de fascinació, d'inquietud». Així, va centrarse en els límits del discurs, tot fent compatible els estudis de la llengua i de la literatura, al temps que abordava amb fermesa els eixos de la construcció del discurs científic.

El coneixement de **Joan Fuster** va deixar, sense dubte, una marca ineludible en la seua formació i en la continuïtat de la seua recerca. No debades va ser un dels dos testimonis directes de l'atemptat que l'as-

Vicent Salvador, a la dreta.

sagista de Sueca va patir el 1981. Compartia una tertúlia en les hores de matinada amb ell mateix i el poeta **Jaume Pérez Montaner**. Més enllà d'aquesta anècdota, dedicaria un bon conjunt dels seus estudis a Joan Fuster, com també al poeta de Burjassot **Vicent Andrés Estellés**. Compartia amb el seu mestre la passió bibliogràfica que atresorava a casa. Conscient de la seua vàlua, va fer dues donacions destacades a la Biblioteca de Paterna el 2008 i el 2019. Vicent estimava els llibres i era conscient de la importància del seu coneixement, que estigueren a l'abast de tothom.

Així, en aquesta biblioteca, inauguraren la Sala Vicent Salvador on es deposità la seua donació.

Vicent no era conscient que el temps s'acabava per a la seua dedicació incansable i constant. Potser en els últims mesos, sí; ben cert era que anàvem rebent senyals inequívocs del seu entorn més íntim. Vicent se'n anava sense avisar-nos. Sabia que el seu treball, tot el que ens havia ensenyat, havia de fructificar en les nostres ments i en les nostres mans. Les llavors estaven plantades i només calia tractar-les amb minuciositat i dedicació. Aquesta ha estat la seua herència:

el record d'un home bo, savi i afable, que sempre serà dins del nostre record.

Potser ara és l'hora del poeta, de la presència perenne d'una de les seues grans passions, al costat del producte de la seua recerca i de l'assaig. Va guanyar el premi Ciutat de València de poesia el 1981, l'Ausiàs March de Gandia el 1984, el Vicent Andrés Estellés dels Premis Octubre el 1992, entre altres. Una obra curta però intensa, agrupada en quatre poemaris, de gran intensitat i amb ressons personals i íntims. Recordeu en dels poemes que va llegir en el lliurament del premi Octubre del 1992, tot just acabava jo de conèixer l'escriptor: «Germà de pluja, abril incestuos / que has mort de llum per carrerons i sèquies, / avui t'enterre i sé que floriràs / – amb dits d'aram excitaràs acàcies» (Mercat de la sal, 1993). Un comiat dur i clar de comiat per una persona estimada que ara faig meu, perquè figures com la de Vicent Salvador poden soterrar-se, acomiadar-se, però de ben segur que floriran en la nostra ment, en el nostre enteniment. I novament donarem gràcies al destí per haver pogut compartir tants records i tantes discusions amb l'amic desaparegut. És l'hora del poeta, del jo més íntim i sincer que Vicent va saber transmetre en les seues paraules. Per sempre, mestre.